

Вукашин Дејановић IV/4

ОШ „Јован Поповић“

„Очаране наочаре“

Светлана Велмар-Јанковић

Збирку приповедака „Очаране наочаре“ у којој учимо о богатој, несвакидашњој историји и праисторији нашег града Београда, написала је српска књижевница Светлана Велмар-Јанковић. Рођена је 1933. године у Београду. Добитница је многобројних књижевних награда.

Све је почело када је дечак Лука славио свој рођендан и неко му је покуцао на врата. Био је то поштар који је донео Луки необичан пакет, а унутра је било писмо од Очараног оптичара и поклон две футроле са очараним наочарима. Лука и његова сестра Милена су одлучили да крену у истраживање прошлости Београда. Ту се упознају са културом, традицијом, архитектуром и догађајима деце из прошлости.

Писац нам кроз седам занимљивих прича као што су: „Смеђи Рак из Винче“, „Јаре из Вишњице“, „Лав из Сингидунума“, „Крагуј из тврђаве“, „Гуја под Деспотовом кулом“, „Пас са Варош-капије“ и „Сребрни белац на Калемегдану“, говори о далекој прошлости, историји и праисторији Београда. Место дешавања свих ових прича је у Београду, и свака прича је тема за себе са различитим ликовима и различитим поукама.

Винчанска култура за коју се везује далека прошлост Београда, спада у доба неолита, а онда су нам сачувана и насеља у Вишњици и на Карабурми.

Издвојио бих по мени веома занимљиву, авантуристичку и поучну причу „Јаре из Вишњице“ у којој је девојчица Еда била у лову са својим братом Скецом и он је хтео да убије једно мало јаренце. Када га је нанишанио и кренуо да га убије, Еда га је ударила у лакат и Скец је промашио јаре. Он се много наљутио на Еду и рекао је да би му то био најбољи улов. Еда је отрчала у шуму и видеда то мало јаре и рекла му је да се не плаши, да јој она неће ништа. Она га је мазила и јаре је скакутало, и Еда је схватила да јаре хоће да је одведе негде. Пратила га је и јаре ју је одвело на обалу Дунава где је била мала мочвара у којој је лежала велика дивокоса. Еда ју је погледала и видеда да она лежи у ранама.

Одједном је чула да неко виче Едаа, Едаааа!!

Она је потрчала да види ко је, и то је био њен тата са Скецом и пријатељима. Рекла им је шта се десило и да морају да спасу дивокосу и тата је пристао али је рекао да прво морају отићи кући да ручају и посете болесну мајку. Кад су се вратили да спасу дивокосу,

њу и јаре је тада напала див – змија, а Скеџ је змију погодио луком и стрелом у око и змија се срушила. Однели су дивокозу и јаре у њихово насеље и излечили је. Они су схватили да је мочвара лековита у којој је лежала дивокоза и ту воду из мочваре су мазали болесним људима на кожу и она их је излечила.

И данас, нећете веровати постоји Един извор, зове се Вишњићка Бања.

У овој причи се сусрећемо са авантурама деце из прошлости, из које сам и сам научио да будем племенит и увек помогнем немоћним бићима. Било би супер када би сви људи неговали племенитост, јер та особина као да се међу људима изгубила.

Ову књигу бих радо препоручио свима да прочитају јер ће из ње научити како је Београд некада изгледао и како се тада живело. Свако ко осети дух Београда пожелеће да живи у њему. Град на две реке са предивном културом и традицијом, прави је сведок историје и креатор будућности.

Вукашин Дејановић IV/4

ОШ „ Јован Поповић"

Учитељица: Сузана Брчић Николић

телефон: 065/542-3-470

Маил: danijelasredojevic@hotmail.com